

[Hanne Reintoft.]

Danmark, men også ud over landegrænserne. Tankerne er altid pakket pænt ind, og når man snakker om fremmedarbejdere i forbindelse med fællesmarkedet, ved arbejdsministeren godt, at det bliver danske arbejdere, der bliver fremmedarbejdere, så de ligesom i 1940'erne kan kostes til andre lande, hvis der ikke er arbejde i Danmark.

Lad mig igen slå fast — og det bliver ikke sidste gang — at DKP er imod arbejdsformidlingen, og de progressive dele af fagbevægelsen vil have anvisningsretten tilbage. Forståelsen af arbejdsformidlingens reaktionære karakter forenet med dens elendige administration vil få kravet til at vokse og til at rejse sig.

Må jeg i den forbindelse endnu en gang indtrængende henstille til regeringen, ikke mindst med statsministerens faktiske anerkendelse af arbejdsformidlingens fallit som baggrund, at man lader de enkelte forbund, der endnu har deres anvisningsret og stadig administrerer den godt, beholde den, specielt da ganske særlige forhold, hvad arbejdsministeren godt ved, gør sig gældende inden for disse områder.

Arbejdsministeren fabler uophørligt om mobilitetsfremmende foranstaltninger. Er det da ikke muligt også ud fra bare et borgerligt humanistisk synspunkt at forstå, at ordet arbejdskraft dækker mennesker, og mennesker koster man ikke rundt med som maskiner? Mennesker skaber miljøer, de skaber miljøer omkring deres bolig, deres børn får miljøer i skole, blandt kammerater osv. Det er uundværlige og værdifulde elementer i et samfunds sunde liv, og noget sådant kan man ikke spolere ved lov, ved tvangsudskrivning og ved at true på eksistensen.

Typisk er det da også, at det er vilkår, som man kun byder én gruppe i dette land, nemlig arbejderne, som man stadig, om end ubegribeligt, behandler som en slags andenrangs personer. Som det er nævnt før i dag, turde statsministerens seneste adfærd være et klart eksempel på, at arbejdere er noget, man tror man kan behandle anderledes end andre mennesker.

Men må jeg så sige dette, når jeg rent ud sagt hører hr. Erling Dinesen stå her og hælde vand ud af ørerne om, at mennesker ikke er brikker, man bare kan flytte rundt

på: det var jo socialdemokratiet, der ord til andet har lavet den lov, som blev vedtaget af VKR-regeringen; den blev vedtaget, uden at der var flyttet et komma. Nu har jeg snart hørt hr. Erling Dinesen beklage denne lovgivning så mange gange og så mange gange erkende, at man ikke skal flytte rundt med mennesker, at tiden er inde til et svar. Nu vil jeg gerne have et ganske klart svar: hvis socialdemokratiet får magt dertil, vil man så fjerne de mobilitetsfremmende ordninger i denne lov? Vil man fjerne det, at der kan flyttes rundt på folk i dette land på den måde? Tør hr. Erling Dinesen svare mig: vil socialdemokratiet fjerne bestemmelserne om mobilitetsfremmende ydelser, eller er det bare agitation? Sidste gang, da jeg spurgte om socialdemokratiets holdning til A-kasserne, blev spørgsmålet stående og flagrede i luften. Vi kan godt tolke det, vi ved godt, man er på vej til at sælge dem, men mener man noget med dette, så er tiden inde til at svare.

Danske arbejdere skal ikke finde sig i at blive kostet rundt hverken her eller i udlandet. De skal ikke finde sig i, at boligministeren udklækker planer om, at der skal laves ghettobyggeri med 1 værelses lejligheder, eller at arbejdsformidlingen skal anviser billige pensionater eller rum i gamle ruteskibe som alternative boliger. De skal sige nej, og de vil sige nej. Man kan se på de meget omtalte murere i Århus, at det nej er ved at komme.

Sidste år havde jeg en diskussion med arbejdsministeren i forbindelse med denne lovgivning om, hvad der lå i udtrykket: at anviser passende beskæftigelse. Arbejdsministeren var ikke i stand til at fortolke loven — det er desværre ikke noget nyt — og det hele mandede ud i en tåget skrivelse fra arbejdsministeriet om, at man faktisk heller ikke dér kunne svare på, hvad passende arbejde var. Men så kom finansministeren velvilligt til assistance, for han kunne nemlig fortælle, at når man er arbejder, er passende beskæftigelse simpelt hen, hvad denne regering synes man skal beskæftige sig med. Så betyder det ikke, at man skal gøre brug af sin faguddannelse, af sin erfaring, af sin dygtighed. Er man bygningsarbejder, kan man bare gå over i eksporterhvervene og omvendt efter kapitalens behov. Jeg har ladet mig fortælle, at nordiske akademikere